

23. szám.
 Junius 7-én 1862.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és három óra
 apr.—jun. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárznál. —
Kiadó hivatal : Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XI. kötet.

Előfizetési fölhívás

AZ ÜSTÖKÖS

1862. második félévi folyamára.

Alulirotnak van szerencséje az általa feltalált radikális gyógyszer a szenvedő emberiség figyelmébe ajánlani, melynek csalhatatlan hatása, mint ezt alább következő attestátumok erősítik, bebizonyult számtalan korszerű járványokban, minők apathia, búskomorság, hazafiui elcsüggedés, ingatagság, köpönyegváltóláz, jellemreszketegség, iparszedelgés, vaskalapiasis, eszmerekedés, s más egyéb chronicus bajokban; de szóljanak maguk az illetők, minket a szerénység tilt a dicsekedéstől :

Attestátumok.

Nro 1. Ín alul is irott ezennel bizonyítok, a mint jön, hogy mikípen ín voltam ezelőtt tizenhat probas pecsovics; de miota Üstököst hasznalगतok, lasankínt kigyogyultam három probas alkotmányos hazafira; a mit masoknak

is hasonlokípen, a kiknek szükségük vagyon arra rea, elígi nem ajánlhatok

Tallérossy Zebulon, m. k.

több tekintetes varmegyik kípeinek viselője.

1859. 1861. és a folyó évi folyamból teljes számu példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

Nro 2. Alulirt bizonyítom, hogy szegény férjem, ki évek óta szenved azon gyógyíthatlannak hitt betegségben, miszerint minden délután elmegy a kocsmába s minden este öntudaton kívüli állapotban tér vissza, a mióta az Üstökös járatom számára, legalább szombaton délután otthon marad. Bárcsak legalább egy héten kétszer jelenne meg. Igaz szívvel kívánom.

*Hosszutúry Krisztina,
férjezett Korhelyffyné, m. k.*

Nro 3. Minekutána ez mi városunkban immár elkezdett terjedni az a pestis, mely szerint a bugyogó viselés már már *lábra kapott* vala, mely is minden becsületes hazafias érzelmű magyar szabót, szücsöt, gombkötöt, csizmadiát és szürszabót végveszedelemmel fenyegete; ime segítségüljőve nekünk az Üstökös s egy pár repetált dósissal kikurálta városunkat ezen nyavalyából, mit is háladatosan elismerünk :

*Az egyesült szabó, szürszabó, gombkötő,
szücs és csizmadiá czéhok, m. m. k. k.*

Nro 4. Alulirott sok ideig azt hittem, hogy a dardai járás utja a legdöcögösebb a világon, s azon kellvén mindennap végig járnom, ez egészen búskomorra tett; de a mióta az Üstökös verseit olvasom, azóta látom, hogy nem a dardai járás utjai a legdöcögösebbek a világon, s az egészen kibékített a világgal.

*Kompolti, m. k.
Kompossessor.*

Nro 5. Sokáig megvalék fosztva azon jótékony hittől, mely az embernek legdrágább, tudniillik azon hittől, hogy feltámadunk; de mióta az Üstökös szerkesztője egy tavaly lapjában megjelent versemet az idén még egyszer kiadta; átlátom, hogy biz ez hébehóba megtörténhetik.

*Réz Máttyás,
vers-öntő.*

Nro 6. Szemeim világa annyira meggyöngült volt, hogy semmiféle nyomtatást sem birtam többé olvasni; de a mióta az Üstökös hozzászoktatott, hogy a fehér sorokban kell olvasni; annyira megjavult a látásom, hogy még bizonyos „Vorlag“-okon is keresztül látok.

Látnoky.

Nro 7. Alulirottal ezelőtt valami tizenkét esztendővel (nem tudom bizonyosan, mert itt nincs kalendárium) az a vicez történt, hogy meghaltam; a mi rám nézve annyival kellemetlenebb, mert én ehhez szokva nem vagyok; sokáig tünnöm kellett ezt a rám nézve kellemetlen provisoriumot, melynek nagyon nehéz végét várni, a midőn szerencsémre támadt ez az Üstökös s ez az óta minden esztendőben egy párszor *felelevenit* : a mi nekem nagyon jól esik. Melyet másoknak is használat végett jó lélekkel merek ajánlani

*Józsa Gyuri, m. k.
holdbeli földbirtokos.*

Ennyi fényes bizonyítványokhoz nekünk nincs mit hozzá adnunk, csupán annyit jegyzünk meg, hogy e csoda-hatású gyógyszer, melynek czime

„ÜSTÖKÖS“

Kapható *Heckenast Gusztáv* boltjában, a hol sok ilyent árulnak, egyetem utca 4 szám alatt, s minden posta-állomáson; egész dósis, félesztendőre 3 ft. fél dósis, egy évnegyedre 1 ft. 50 kr. A gyógyszer oly kellemesen élvezhető bonbonokba van rejtve, hogy azt gyermekek és hajadonok is aggodalom nélkül bevehetik.

Kakas Márton, m. k.
szellemi szappan- és syrup-főző patikárius.

EGY URFICSKA, A KINEK NEM AKAR LENNI APUSKA.

Írzkény történet, ínekelte meg Tallérossy Zebulon.

Megszülete magát az artatlan gyermek
Keresztelték „helyes irányra magyarnek.”

Neve csak megvolna, de mikor nincs papus
Mindenik ajtotul elkergeti kapus.

Először kergeti magátul Zsedényi :
„Ü formalasanak nalam nincs edényi.”

Azutan haragszik, tiltakozik Széchen :
„Gyermek hire felül van ín nalam szélesend.”

Zarkozik elüle Vincze Szentiványi.
Kis fiu apjanak nem akar kivannyi.

Tiltakozik jeles hazafi Aponyi :
Mert aztat nem akar semikíp apolnyi.

S mit latok, mozsd mondja derík Kalman Majlát :
Hogy ü neki szinít de soha sem majd lát!

Oh te kis artatlan! te elvetet arva!
Gyere hozam, ki van ín kebelem tarva.

Megvallok vilagnak : ín irtalak tígéd.
Könyvarus ín nekem adjon nyeresíget.

S ha kirdik : kicsoda tatid kis nebulo?
Csak te vald meg büszkín : „az a nagy Zebulon!”

PLÁTÓI SZERELEM EGY BOLHA UTÁN.

Vannak mindenféle extravagantiái az em-
beri képzelődésnek : ilyen a plátói szerelem;
ilyen a nymphomania, mikor valaki beleszeret
egy képbe, egy szoborba, vagy egy poétába a
versei után, hanem hogy valaki epedjen egy
bolha után, az csakugyan unicum : és annak
én jöttem nyomára.

Volt egy sápadt ismerősöm, ki rosz szokás-
bul mindig köhécselt, orvosi könyveket olva-
sott s minden bolondot megevett, a mit a hir-
lapok hátulján beteg emberek számára hirdet-
nek. Azt képzelte, hogy mellbaja van.

Egyszer valami nagyon meleg nyári dél-
után a bünöm elvitt valami koncertbe, a hol
nem volt elég, hogy meleg volt és rosz muzsi-
kaszó volt, hanem a mellett annyi volt azokból
a microscopice örökített hü barátáiból az em-
beri nemnek, miket Párizzpapai bolháknak ne-
vez, hogy csakúgy emelgették a halandót a
zártszéken.

Sápadt ismerősöm mellettem ült, s így
figyelmét nem kerülheté el azon kinos állapo-
tom, melyet akárki híven képzelhet magának,
ha visszagondol arra a kellemes érzésre, mikor
egy ilyen tánczólo ballerínája az entomológiá-
nak a szük csizmaszárba beveszi magát s ott
folytonos nemzetiségi követelésekkel áll elő, s
az ember abban a helyzetben van, hogy Európa
szeme láttára nem bánhat el vele, de még csak
meg sem vakarhatja a csizmaszáron keresztül.
Igazán dühös voltam.

— Ah, milyen boldog volnék én, sohajta
szomszédom, ha engem egy bolha meglátogatna.

— Micsoda?

— Hát nem tudja ön, hogy a ki mellbeteg;
azt bolha soha fel nem keresi és meg nem csípi.

— Ah! Ily gourmandiset nem tettem volna
föl róluk.

— Engem már két év óta nem csipett meg
bolha.

— S ebből ön azt következteti, hogy mell-
beteg.

— Természetesen :

Félév mulva egyszer megint össze találko-
zom sápadt ismerősömmel; ez már nem con-
certben, hanem egy iskolai vizsgán történt; a
hol, mint tudjuk, a mi a quantitást illeti rend-
kivüli bősége van a kérdésben forgó consumens-
ezikknek; (a kvalitásra nézve a concertbeliek
jobbak, mert azok úgy marnak, mint egy ve-
szett kritikus.) Hát egyszer örvendve jön hoz-
zám az én barátom s diadaltól ragyogó arc-
czal mutatja a keze csuklóját.

— Nézze ön? mi ez?

Nem tudtam, hogy mit néztek?

— Ezt a veres foltot itt.

— Az valami bolhacsipés.

— Ugy-e hogy bolhacsipés? E szerint en-
gem is megkeres még.

— Tehát már most önnek sincs mellbaja.

Mondhatom, hogy semmi diák sem dicsek-
szik diadalmasabban kedvese csókjával.

S azóta az én barátomnak jó kedve van; nem
visel flanellt, nem eszik Koheczukrot nem olvas
orvosi könyveket, meggyógyult.

Mire jó egy bolha csipés? K—s. M—n.

Kakas Márton biztosítva.

Buda város érdemdús hatósága azon üdvös rendeletet adá ki, miszerint „figyelmeztetnek minden rendü puskák tulajdonosai, hogy a budai hegyek között *énekes madarakra* lövöldözni, avagy azokat *elfogni*, vagy bármi úton módon fészkeikben *háborgatni*, különösen a *költés* ideje alatt szigoruan tilalmaztatik. Mely rendelet áthágói puskáik elvételésén kívül 20-tól 50 ftig terjedő pénzbírságra, s eventualitar 1-től 8 napig terjedő fogságra fognak ítéltetni!“

Ez üdvös rendeletnek senki sem örül olyan nagyon, mint Kakas Márton, ki szintén a budai hegyek közt lakik; szintén az „énekes“ *madarak* közé számíttatik, tartván nála a „*költés*“ ideje egész esztendőn át.

Borkoresolyák.

— Egy [vigkedélyü öreg urat megszólít egy cigány :

— Nem adhatna a tek. ur valami munkát! most nincs semmi dolgom.

— De biz adhatok moré; csinálj nekem vályogot *felibe*.

— Jól van tek. uram! mikor kapjak bele?

— Akár holnap.

— Mennyit csináljak?

— Valami tizezret.

Megörült a cigány a sok munkának, s csak azután jutott eszébe hirdetni :

— Hát hogy érti a tek. ur, hogy *felibe* dolgozzam!

— Ugy, hogy én megmondom, hol *találsz* vályognak való földet, aztán a fele enyim lesz, fele tied.

A cigány köszönte az ilyen munkát szépen.

A rossz discipulusok.

Porosz tanár. Nos, colléga uram, hát hogy viselik magukat a tanonczaik?

Colléga. — Most már nem lármáznak olyan sokat.

— Haladnak-e a tanulmányokban?

— *Tanulni* csak tanulnának, de az a bajom velük, hogy nem akarják *elfelejteni* a mult esztendei studiumaikat . . .

A prádé.

Lónyai Pál mint igen tudományos, hanem épen oly hideg véruember volt ismeretes a vidéken a hol lakott; s úgy hiszem nem teszek háládatlan munkát, ha hidegvérüségének egy pár bizonyosságát ide jegyzem.

Egyszer egy uri udvarba hajtván fel, régi kocsisa kérdi tőle :

„Tekintetes uram megtegyük a prádét?“

L. P. e kérdésre se jót, se rosszat nem válaszolván, kocsisa azon közmondásnál fogva, „hogy ki nem szól beleegyezik“ ezt szintén annak vevé bakos osto-

rával a lovak közzé cserditett, sebes kanyarodással akarván a ház elibe állani; de most az egyszer balul ütött ki, mert szerencsésen kiborultak. Az öreg urat bár egy kis sérülést kapott is mindez nem vette ki hidegvérüségéből hanem egész egykedvűen mondá. „No te megtetted a prádét.“

— Karácsonra papolt a tiszteletes. — Örvendezzetek atyámiai az urban! kezdi szónoklatát, mert ma született nektek az üdvözítő Debreczenben. — Azt akarta mondani, hogy Betlehemben.

Józsa Gyuri eredeti folyamodványa.

Egy vármegye poros actái közöl kifürkészte :

Galiba János.

(Vége.)

Én a Tejins Szolga-Biró Ur Kegyes Rendelésén tökéletesen megnyugszom, mert biztosan tudom, s úttsegéllyennel is merném petsételni : hogy sem az én rövidségemet, — sem a Dragon Mihály Bátsi kárát nem kívánnya, s ennél fogva az Itélettel, mindkettlen bizvást megelégedettek lehetünk. — De végre —

A sok beszéd közt im majd el is felejtém, s most jut eszembe : hogy a tehenet 42 ftokon vettem, és 44 ftokon adám el. — Könnyen megtéved, s elbotlik hamar az ilyen forma szőrű ember; — mert hál Istennek! nem vóltt még eddig bajom senkivel, s velem sem vóltt másnak, — s az Apám sem vóltt Biró előtt soha, a mi ólta felcseperedtem, egész életemben most vagyok én is legelsőben. — Hajdú katonára uramat láttam ugyan már valamelyiket, mikor Berzéken lakáltam, minő nyalkán tartotta kezében a mogyoró pálczát, midőn a Kis-Birónéval, a Helység Házához sétált.

Isten óltalmában ajánlom a Tejins Szolga-Biró Urat! Tartsa Ő Szent Felsege továbbra is, állandó jó egészségben, erőben, és szerencsével; — hogy mikor láthatom, láthassam frissen, és vidám ábrázattal; s a mint értésemre esett, — mert sokszor el tereferél a fujatal cseléd egyről másról, — a mit átallok is kimondani, — no de még is csak kimondok, — bár ne vólna ugyan igaz : hogy még nőtelen a Tejins Úr, — mert olyan deli Ifju jó Úrnak, nagykár pár nélkül éldegelni, — különben is a betsületes embereknek szaporítani kén a számát, mert félő : hogy ma holnap, kifogy a világ a magvából : — áldja meg tehát a Mennyei Felső, — mert a Házasság, Isten dolga, — egy gazdag jó és szép Feleséggel! — a ki gazdagabb legyen mint Szemiramis, — jobb mint Cornélia, — és szebb — mint Lucretia vóltt. — Rég az ideje : hogy a Krónikát, és Hármashistoriát hallottam, a Marhaff, Árgyicus, és Brunsvik s Toldy Miklós Történeteivel együtt, hogy előttem az első gazdám olvasta, — Befurcsa tréfás vígkedvű ember vóltt. Kajati Pálkának hívták, s születésére nézve a Kampakta mellől sokat szenvedett szegény a száraz köszvénybe, — s olyankor osztán : hogy a fájdalom oszolljon, mindig krónikázott, vagy mesélt. Nyugtassa meg az Isten még a legkissebb porát is, mert engem jóra oktatótt mindig. A felesége, Erzsók, ugri füles asszony vóltt, s néha kirúgott a hámfából, s e miatt osztángatlan sok házsártosság történtt köztök. — Régen hallván tebát a mint mondám azt a Historiát, nem tudhatom, ha azt a csudállatos furcsa neveket, nem tévesztettem-e el? — Arról engedelmet kérek szépen! Kivánságom mindazáltal, ha a kiejtés hibit is, — jó szívből származott; — már pedig

nints jobb a jónál! — s héj ha megtudnám : hogy a Lagzi mikor leszs? akár mint tennem szerét, elvanczorognék oda magam is, — által ugranám bezzeg a száztő hosszát s ugyancsak megforgatnám a pítvarba, vagy a szoba-leányt, — vagy a konyha szolgállót, — már a melyik szebb lenne; s minék utánna egy öreg kancsó jó ó bort, a milyen a Tejins Nagy Úrnak, a pinczéjében tudom bőven van, — s legyen is, — a Tejins Urak egészségéért, — s a magam hasznáért, csordúltig ki üritenék, — megfűjnam helyre a dudámat, de igazán, és úgy : hogy Coridon sem fujta meg szebben soha; s azután végtére, megcsókolnám a szép fiatal Hölgy Kegyes kezeit, hogy szinte czuppanna, és nagy örömmel felkiáltanám ezt a rigmust :

„Adjon Isten három B—ét,
Három F—fet, és hat P—ét!
Bort, — búzát, Békességet,
Fát, füvet, — feleséget!
Pipát, — purdét, paripát,
Patrontást jót, — jó puskát, —
S Holnapreggel, egy nagy butykos pályinkát!
Ikétum, — pikétum — hólt — Berdó — Vivát!!!“

Maradván addig is tökéletes tiszta igaz tisztelettel,

a Tejins Szolga-Biró Úrnak

alázatos szegény szolgája,

Parádé György,

Kaki Juhász-Bojtár.

Kivülről : Tekintetes, Nemzetes, és Vitézlő Draveczky Alojsius Úrhoz, Tettes Nemes Zemplén Vármegye Szolga-Birájához, — az Iró barátságos tiszteletével egygyütt —

alázatos folyamodása

a bent irtt *Parádé György,*

Juhász-Bojtárnak.

Chinából.

Francia katoná. No, most Nankingot keritjük ki a lázadók kezei közül; szép kis munkát vivunk ki számatokra, ugy-e, ti czopfosok? — majd meglátom mi lesz a jutalom!

Chinai katoná. Nem lesz oly nehéz a jutalom mint Honkong-ért.

F. k. Miért nem?

Ch. k. Mert Nanking is könnyebb mint Honkong.

F. k. Hogy, hogy?

Ch. k. Mert ez „kong“ ama pedig csak „king!“

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

A három ostoba legény.

Gróf S vadaskertjéhez B . . helység réteinek egy részét akarta csatolni de a b aknak úgy is kevés rétyök lévén az erdőmesterrel alkudozások igen szilárd ellenszegülésre vezettek; az erdőmester, hogy a gróf kegyébe befészkelhesse magát, az ügygyel fel nem hagyott; magához hivatá a bírót, s megkérte őt parancsolná hozzája a helység három legostobábbnak tartott legényeit. Megjöttek a legények s az erdőmester mondá nekik :

— No, fiaim! Van sok szénátok ugy-e?

— Van ám! mond az egyik, a háta mögött álló másik két legény szeme közé vicсорitván.

— No hát jertek ő excellenciájához, neki is ugyan azt mondjátok a mit nekem mondatok, majd aztán majd visszajövet megiszszuk az áldomást.

Midőn a gróf szobájába léptek ismét kérdezé az erdőmester :

— No ugy-e sok szénátok van, fiaim?

— Van ám, volt ismét a felelet.

— Hát ugyan mennyitek van, kérdezé most a gróf maga.

— Hát, mond az első legény, annyink van, hogy azt se tudjuk mit csináljunk vele. lekasználjuk-e vagy meghagyjuk a sáskáknak ámbár azok se igen hiznának meg tőle.

— Bizony, mond a második legény, ha szarvasmarháink ökrök nem volnának is, mégis elfelejtenék egyik esztendőről a másikra, hogy mi a széna!

— Ugy biz ott, mond a harmadik, mikor behordjuk szekerre se szorulunk, hanem kapjuk a lepedőt elmegyünk az egyik rétre, batyura szedjük a szénát, elmegyünk a másik rétre és úgy folyvást míg a lepedő megtelik; — a mi termésünket könnyen megemésztené télen át az erdőmester ur is!

A gróf mosolyogva elbocsátá a legényeket; az erdőmestert csak úgy ette a méreg s midőn az udvarból kimentek utánok kiáltott : Ugy vigyázzatok ám, fattyuk, hogy valamelyiteket meg ne keritem a tilosban, mert majd megtapogatom a hátát!

Gondolkodjék a csizmájáról.

Hires huszár volt a maga idejében Bakos Mihály bátsi így hitta őt az egész század mert már a második copulácionak is a végi felé járt s lovára nem egy két aranyat tett már el. Ezzel történt a többek közt egyszer, hogy hadnagya látván, hogy csizmája rosz, (miután nálunk az a szokás volt, hogy a közember pénzbe kapta ki mi néki csizmára dukált) megszólítá a kirukkolásnál.

„Bizony Bakos kendnek is ideje volna, hogy csizmájáról gondolkozzon.“

Másnap a rukkolásnál Bakos sehoh se volt s a hadnagy kérdésére, hogy hol van; azt a választ kapta, hogy még a nyergelésnél ott volt az istállóban s lova felnyergelve áll.

A hadnagy leszálván lováról bemegy az istállóban s meg is találja Bakos bátsit a zabos kamarában a hombáron ülve meztláb egyik csizmája egy butykos sziv erősítővel mellette, a másik kezébe.

„Itt e sarok helyett más kéne, ide meg egy fót kék“ beszélgete magába látván, hogy jön a hadnagy.

„Hát kend mi az ördögöt csinál itt, hogy nem tudott kirukkolni?“ rival rá mérgesen a hadnagy.

„Hiszen hadnagy uram parancsolta, hogy a csizmámról gondolkozzam, most épen azt teszem.“

— Ugyan ez a Bakos jutott 1849-ben, midőn mint foglyot vissza vittek az ezredhez kísézőül hozám is;

Mars közben egy lengyel {városhoz közeledvén felszólítja a fedezet parancsnok, hogy huzzanak kardot a fogoly kísézők. A parancsnak mind engedelmeskedtek csak Bakos nem, még többszöri felszólításra se.

„Dehogy huzok“ mondván „ennek az én jó uramnak ki nekem oly sokszor fizetett pálinkát.“

Csak mikor látta, hogy több kettőnél, s a káplart kihozta már hidegvérüségéből huzott kardot; de előbb kendőjét lova füléhez kötötte.

„No legalább már most azt fogják gondolni, hogy lakadalmas népet kísérek.“

T a l á n y.

Ha szinte reszketsz utána ingyen se kell.
Midőn csak úgy hüledezel tőle drágán fizeted.

Fagyalt.

Komló-kertiáda.

Csárdást húznak.

Víg Magyar. Éljen!

Békeszerető. Ez nem korszerű most!

Az előbbi az utóbbinak. No hát „haljon meg!“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oráculum. Azért van a botnak két vége, hogy közepén kell fogni s akkor mindkettővel ütnek.

— — (No" már egy egész héten nem beszélt kend semmi ujságot : tudom, hogy tele van most vele a begye. Hát mondja meg : mikor mennek ki a francziák Rómából? mikor mennek be a poroszok Kaszselbe? mikor lesz megint országgyűlés? mikor kap a nemzeti színház művezetőt? mikor kezdenek az akadémia palotájához?) Egyéb kérdezni valód nincs?

— — A párizsi Rótschild a boulevard Magentán levő nagy házaiban lakók által fizetett házbért felével önkényt — — leszállította. (A nélkül, hogy ezt a Rájxrást eleibe terjesztette volna? Ez alkotmány ellenes mozzanat.

— — Pompéjít ezelőtt 1783 esztendővel épen akkor borította el a tűzokádó hegy hamuja, lávája, mikor a publicum a színházban volt; azóta nem voltak előadások. Most hogy Pompéjít ásogatják kifelé, lassankint napfényre került az amphitheatrum is; alighogy bejárhatóvá lett téve, ott terem egy vándor színigazgató (van az másutt is annyi, mint Magyarországon?) Signore Antonio Langini, beatablirozza magát s abonement hirdet, így kezdvén felhívását : „minekutána a legutolsó előadás óta Quintus Martius ur directorsága alatt, mely volt a „Trójai nők“ szomorujáték Senecától, e helyen előadás nem tartatott, van szerencséje alulirottnak az „Ezred leányával“ egy új cyclust megkezdeni; mely alkalommal esedezik a magas uraságok, a t. cz. tisztikar, és a tisztelt publicumnak azon kegyes részvéteért, melyet elődével éreztetni méltoztattak.“

— — Beregszászi magyar zongorakészítő nagy

kitüntetésekben részesül a londoni iparműtárlaton; melyért is egy sógorlap rá fogja, hogy ő tulajdonképen német, Bergsachs. Csak hagyja meg nekünk a magunkét?

— — (Igaz-e, hogy a magyar tudósok nyomára jöttek Konstantinápolyban Mátyás király elrablott könyvtárának.) Igaz bizony. (Már most mit tévők lesznek?) Hát mit? bepörlik a szolgabíró előtt a törököt világos rablás esete miatt. (De ki exequálja rajta az ítéletet?) — Hát hiszen arra való a követeknek az „*exequatur*.“

Mennyivel loyálisabb emberek vagyunk mi, mint a bécsiek.

Ahol van ni, most látják az urak,
Mi a különbség a Rájxrát között
Meg a magyar országgyűlés között?
A Rájxráttól kérdik, ad-e adót?
Dehogy feleli rá azt, hogy nem ad.
Kinevez rá egy hossza bizottmányt
Az szétoszlik albizottmányokra.
Megvizsgálják mindent pontrul pontra :
„Ez nem jól van, ennek így kell lenni.
Ezt kivesszük innen s ide tesszük.
Mit kivontunk, megint összeadjuk
Az az elosztást ismét sokszorozzuk.
Altal nézzük az egész bilánczot,
Mérlegezzük, rubricákba szedjük.
Sortirozzuk a mi nincs helyén még.
Minden pontot jól megdisputálunk.“
S mikor már az elővizsgálatnak
Halmazából a fülük se látszik
Kétségbesve jajgat a miniszter :
„Hol a pénz már?“ akkor feltekintnek
S elmondják, hogy hol nincs és miért nincs?
Ujjaikra szedve elsorolják
Száz okát a „nincs“-nek „nem lehet“-nek.
Szólnak néki mindenről a földön
A kormány külpolitikájáról,
Előhozzák a konkordatumot,
De csak azt nem, hogy mi fán terem pénz?

Lám mi mennyivel loyálisabbak
Voltunk : mingyárt megmondánk előre,
Hogy nem adhatunk, és punctum! Aztán
Két hét alatt be is szedték rajtunk.

K—s. M—n.

Melléklet : Előfizetési fölhívás az Üstökös 1862. másod félévi folyamára.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : Al-országút, 18. sz. Unger ház, 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1862.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)